

Sygn. akt V KK 179/17

POSTANOWIENIE

Dnia 27 czerwca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Puskarski

w sprawie M. P.

skazanego z art. 258 § 3 kk i in.,

oraz A. M.

skazanego z art. 258 § 1 kk i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 kpk

w dniu 27 czerwca 2017 r.,

kasacji wniesionych przez obrońców skazanych

od wyroku Sądu Apelacyjnego w S.

z dnia 12 października 2016 r., sygn. akt II AKa (...)

utrzymującego częściowo w mocy wyrok Sądu Okręgowego w K.

z dnia 30 czerwca 2015 r., sygn. akt II K (...),

postanowił:

- 1. oddalić obie kasacje jako oczywiście bezzasadne;**
- 2. zasądzić od skazanych - w częściach na nich przypadających - na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe postępowania kasacyjnego, przy czym od M. P. w ramach kosztów nieuiszczoną opłatę od kasacji w kwocie 750 (siedemset pięćdziesiąt) zł;**
- 3. zasądzić od Skarbu Państwa kwotę 738 (słownie: siedemset trzydzieści osiem) złotych, w tym 23% podatku VAT, za sporządzenie i wniesienie kasacji na rzecz adw. M. O. (Kancelaria Adwokacka w S.), obrońcy z urzędu skazanego M. P.**

UZASADNIENIE

postanowienia z dnia 27 czerwca 2017 r. w odniesieniu do kasacji wniesionej przez obrońcę M. P.

Sąd Okręgowy w K. wyrokiem z dnia 30 czerwca 2015 r., sygn. akt II K (...), uznał M. P. za winnego tego, że w okresie od sierpnia 2010 r. do września 2011 r., działając w K., S., B. i w innych miejscowościach w Polsce, kierował zorganizowaną grupą przestępczą mającą na celu dokonywanie oszustw polegających na przejmowaniu zleceń transportowych na wykonywanie na terenie Polski i innych państw członkowskich Unii Europejskiej przewozów samochodowych z ładunkami różnego rodzaju mienia, w tym mienia o znacznej wartości, a następnie przejmowaniu tego mienia, w skład której to grupy przestępczej wchodził również w różnych okresach czasu P. L., R. P., A. M., K. C., ustalona osoba oraz co najmniej dwie nieustalone osoby, tj. czynu z art. 258 § 3 k.k., za który wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności.

Nadto tym wyrokiem M. P. został skazany za wspomniane wyżej, szczegółowo opisane oszustwa zakwalifikowane:

– z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. i z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. (pkt 3. wyroku);

– z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. i z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. (pkt 4. wyroku);

– z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. (pkt 5. wyroku);

– z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., za które wymierzył mu kary 4 lat pozbawienia wolności oraz grzywny w wysokości 200 stawek dziennych, określając wysokość jednej stawki na 20 zł (pkt 6. wyroku);

– z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. (pkt 7. wyroku);

– z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w z art. 270 § 1 k.k. i z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. (pkt 10. wyroku);

Sąd Okręgowy ustalił, iż czyny popełnione przez oskarżonego M. P., opisane w pkt 3., 4., 5., 7. i 10. sentencji wyroku stanowią ciąg przestępstw z art. 91 § 1 k.k. i wymierzył mu karę 8 lat pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 500 stawek dziennych, określając wysokość jednej stawki na 20 zł;

Nadto skazał M. P.:

– za czyny zakwalifikowane z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. (pkt 12. wyroku) oraz z art. 286 § 1 k.k. i z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. (pkt 13. wyroku), które uznał za stanowiące ciąg przestępstw i wymierzył oskarżonemu karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 150 stawek dziennych, określając wysokość jednej stawki na 20 zł (pkt 14. wyroku);

– za czyn z art. 286 § 1 k.k., art. 270 § 1 k.k. i art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., za który wymierzył karę 2 lat pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 150 stawek dziennych, określając wysokość jednej stawki na 20 zł (pkt 15. wyroku);

– za czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k., za który wymierzył karę 2 lat pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 150 stawek dziennych, określając wysokość jednej stawki na 20 zł (pkt 16. wyroku);

– za czyn z art. 263 § 2 k.k., za który wymierzył karę roku pozbawienia wolności (pkt 17. wyroku);

– za czyn z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k., za który wymierzył karę roku pozbawienia wolności (pkt 18. wyroku).

Po połączeniu kar jednostkowych Sąd Okręgowy wymierzył M. P. karę łączną 10 lat pozbawienia wolności oraz karę łączną grzywny w wysokości 700 stawek dziennych, określając wysokość jednej stawki na 20 zł (pkt 19. wyroku).

Na podstawie art. 46 § 1 k.k. zobowiązał M. P. do naprawienia wyrządzonych przestępstwami szkód przez zapłatę określonych kwot na rzecz pokrzywdzonych - samodzielnie, względnie solidarnie z innym oskarżonym (pkt. 37. wyroku).

Apelację od powyższego wyroku wniosła m.in. obrońca M. P. Zaskarżyła wyrok w części zawierającej rozstrzygnięcia dotyczące tego oskarżonego, zarzucając:

„1) naruszenie przepisów postępowania, co miało wpływ na treść zaskarżonego wyroku, tj. art. 366 § 1 k.p.k. i art. 92 k.p.k. w zw. z art. 2 § 1 pkt 2 i § 2 k.p.k. oraz art. 4 k.p.k., poprzez zaniechanie wyjaśnienia przez Sąd wszystkich okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, w szczególności zaś zaniechanie przez Sąd przeprowadzenia wszystkich dowodów zaistniałych w niniejszej sprawie i mających istotne znaczenie dla prawidłowego rozstrzygnięcia niniejszego postępowania, co doprowadziło Sąd do ustalenia błędnego stanu faktycznego w niniejszej sprawie, polegającego na przyjęciu, iż oskarżony dopuścił się popełnienia zarzucanych mu w akcie oskarżenia czynów;

2) naruszenie przepisów postępowania, co miało wpływ na treść zaskarżonego wyroku, tj. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k., poprzez dokonanie przez Sąd oceny zgromadzonego w niniejszej sprawie materiału dowodowego w sposób dowolny, z naruszeniem zasad logicznego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, co doprowadziło Sąd do uczynienia błędnych ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie, polegających na przyjęciu, iż oskarżony dopuścił się zarzucanych mu w akcie oskarżenia czynów oraz kierował i uczestniczył w zorganizowanej grupie przestępczej, mającej na celu popełnianie przestępstw, podczas gdy w rzeczywistości prawidłowa ocena materiału dowodowego zgromadzonego w niniejszej sprawie nie pozwala na jednoznaczne i niebudzące wątpliwości przyjęcie, iż oskarżony dopuścił się popełnienia mu zarzucanych w akcie oskarżenia czynów, a także, iż działał on oraz kierował zorganizowaną grupą przestępczą;

3) obrazę przepisów postępowania, co miało wpływ na treść zaskarżonego wyroku, tj. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 92 k.p.k. i art. 167 k.p.k. oraz art. 170 § 1 pkt 3 k.p.k., poprzez uczynienie przez Sąd ustaleń faktycznych w zakresie logowania się oskarżonego na giełdach transportowych T. oraz Tl., a także w zakresie posłużenia się przez oskarżonego adresami mailowymi: (...) wyłącznie na podstawie dowodu z nagrań rozmów telefonicznych oskarżonego oraz zeznań świadków, podczas gdy w rzeczywistości dla dokonania powyższych ustaleń

faktycznych konieczne jest ustalenie numerów urządzeń IP, którymi to urządzeniami posłużono się przy dokonaniu przedmiotowych przestępstw i w powyższym zakresie dowód ten nie może być zastąpiony innym dowodem, co spowodowało, iż przedmiotowe ustalenie faktyczne nastąpiło w oparciu o dowód nieprzydatny do dokonania tego ustalenia;

4) obrazę przepisów postępowania, tj. art. 5 § 2 k.p.k., co miało wpływ na treść zaskarżonego wyroku, poprzez zaniechanie zastosowania, pomimo, iż w przedmiotowej sprawie spełnione zostały przesłanki do zastosowania tego przepisu z uwagi na wystąpienie wątpliwości, które nie zostały usunięte w toku prowadzonego w niniejszej sprawie postępowania dowodowego, co w rezultacie doprowadziło Sąd do błędnych ustaleń faktycznych, polegających na przyjęciu, iż oskarżony popełnił zarzucane mu w akcie oskarżenia czyny”.

Podnosząc powyższe zarzuty, obrońca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu w akcie oskarżenia czynów, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Sąd Apelacyjny w S. po rozpoznaniu tej apelacji wyrokiem z dnia 12 października 2016 r., sygn. akt II AKa (...):

I) uchylił zaskarżony wyrok w części dotyczącej M. P. co do czynu przypisanego temu oskarżonemu w punkcie 16. części dyspozytywnej i w tym zakresie przekazał sprawę Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania,

II) zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

a. uchylił kary łączne pozbawienia wolności i grzywny orzeczone wobec M. P.,

b. na podstawie art. 91 § 2 k.k. w zw. z art. 86 § 1 i 2 k.k. połączył kary orzeczone wobec tego oskarżonego w pkt 1, 6, 11, 14, 15, 17 i 18 części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku i wymierzył mu kary łączne 9 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz 600 stawek dziennych grzywny po 20 zł.

W pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymał w mocy (pkt III wyroku, odnoszący się też do innych oskarżonych), zasądził od M. P. na rzecz Skarbu Państwa 12/13 wydatków jego dotyczących, a także wymierzył mu opłatę w wysokości 3.000 zł za obie instancje (pkt VI wyroku).

Kasację od prawomocnego wyroku Sądu odwoławczego wniosła obrońca z urzędu aktualnie skazanego M. P. Zaskarżyła wyrok w punkcie III, w części dotyczącej tego skazanego, zarzucając następujące rażące naruszenia prawa, mające istotny wpływ na jego treść:

„1. Rażące naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 2 § 2 k.p.k. i art. 7 k.p.k., tj. zasady prawdy obiektywnej oraz zasady swobodnej oceny dowodów, przez uznanie M. P. winnego popełnienia zarzucanych mu czynów na podstawie zeznań świadka B. P., podczas gdy świadek P. był w poważnym konflikcie z M. P., zaś jako informatyk zajmował się obsługą urządzeń i zleceń, dokonywał nieuprawnionych kopii dokumentów i danych, a zatem miał zarówno motyw, jak i możliwości obciążenia M. P. odpowiedzialnością za popełnienie czynów karalnych, jego zeznania nie mogły więc stanowić wiarygodnego źródła informacji, a tym bardziej podstawy do uznania sprawstwa M. P.

2. Rażące naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 2 § 2 k.p.k., art. 5 § 1 i 2 k.p.k. i art. 7 k.p.k. w zw. z art. 170 § 1 pkt. 3 k.p.k. poprzez nieustalenie numerów IP urządzeń, których użyto do popełnienia przestępstw i zastąpienie tego dowodu innymi dostępnymi dowodami, a w efekcie rozstrzygnięcie wątpliwości na niekorzyść oskarżonego i dokonanie ustaleń dotyczących logowania się na giełdach transportowych oraz ustaleń dotyczących korzystania z adresów poczty internetowej: (...) na podstawie dowodów niezdatnych do stwierdzenia tych okoliczności, podczas gdy nieodzownie jest ustalenie numerów IP i taki dowód nie może być zastąpiony innymi dowodami.

3. Rażące naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 2 § 2 k.p.k., art. 4 k.p.k., art. 5 § 1 i 2 k.p.k., art. 6 k.p.k., art. 7 k.p.k. w zw. z art. 92 k.p.k., art. 167 k.p.k. i art. 170 § 1 pkt. 4 k.p.k., tj. naruszenie zasady prawdy obiektywnej, zasady bezstronności, zasady domniemania niewinności oraz prawa oskarżonego do obrony poprzez nieuwzględnianie i oddalanie wniosków dowodowych oraz informacji o dowodach zgłaszanych przez oskarżonego przy równoczesnym zarzucaniu oskarżonemu nielojalności procesowej i rozstrzyganiu wątpliwości na jego niekorzyść, w sytuacji gdy wskazywane przez oskarżonego dowody okazały się niedostępne lub niemożliwe do przeprowadzenia na skutek zaniedbań organów

w toku postępowania, a niemożliwość przeprowadzenia dowodu i wynikające z niej wątpliwości nie mogą być interpretowane na niekorzyść oskarżonego.

4. Rażące naruszenie przepisów postępowania, tj. naruszenie zasady prawdy obiektywnej, zasady bezstronności, zasady domniemania niewinności, zasady *in dubio pro reo*, jak również zasady swobodnej oceny dowodów, tj. art. 2 § 2 k.p.k., art. 4 k.p.k., art. 5 § 1 i 2 k.p.k. oraz art. 7 k.p.k. przez uznanie M. P. za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów przy przyjęciu koncepcji generalizacji odpowiedzialności i automatycznego przypisywania wszelkiej odpowiedzialności za wszystkie ujawnione czyny M. P., nieobiektywnie i wybiórczo traktując jego wyjaśnienia, podczas gdy taki sposób oceny materiału dowodowego jest niedopuszczalny, a Sądy obu instancji przekroczyły granice określone przez obowiązujące zasady procesowe.

5. Rażące naruszenie (brak słowa „przepisów” – uwaga SN) postępowania w postaci art. 7 k.p.k., tj. zasady swobodnej oceny dowodów, przez przyznanie waloru prawdziwości i oparcie się na poszlakach, informacjach o dowodach, zaginionych dowodach i ich kopiach, zamiast na oryginałach i dowodach bezpośrednich, podczas gdy poszlaki nie mogą być traktowane na równi z dowodami, a tym samym dokonanie wadliwej oceny materiału dowodowego, skutkującej uznaniem M. P. winnego popełnienia zarzucanych mu czynów.

Przy czym rażące naruszenia procedury karnej wskazane w pkt 1 - 5 powyżej miały istotny wpływ na treść orzeczenia doprowadzając w odniesieniu do czynów przypisanych M. P., a opisanych w punktach I, III - XI części wstępnej uzasadnienia zaskarżonego wyroku Sądu Apelacyjnego, do wydania wyroku skazującego, zamiast uniewinniającego”.

Podnosząc powyższe zarzuty, obrońca wniosła o uchylenie wyroku Sądu Apelacyjnego w S. w zaskarżonej części oraz uchylenie utrzymanego nim w mocy wyroku Sądu Okręgowego w K. i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania. Nadto obrońca zwróciła się o zasądzenie na jej rzecz kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu skazanemu, powiększonych o podatek VAT, oświadczając, że koszty te nie zostały uiszczone w całości ani w części.

W odpowiedzi na kasację prokurator reprezentujący Prokuratora Okręgowego w Poznaniu wniosł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Należało podzielić pogląd prokuratora o oczywistej bezzasadności kasacji. Zasadniczą jej wadą jest nierespektowanie przepisu art. 519 k.p.k., w świetle którego przedmiotem zaskarżenia powinien być wyrok Sądu odwoławczego, zatem podniesione zarzuty powinny wskazywać na uchybienia tego Sądu. Tymczasem jest widoczne, że skarżąca wykazuje nieprawidłowości, które – w razie stwierdzenia, że miały miejsce – musiałyby zostać uznane za zaistniałe w toku postępowania pierwszoinstancyjnego. Odnosi się to do wszystkich zarzutów kasacji, przy czym w części z nich jest mowa o „rażącym naruszeniu przepisów postępowania przez uznanie M. P. za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów”, chociaż Sąd *ad quem* o winie skazanego nie rozstrzygał, a jedynie badał prawidłowość orzeczenia Sądu I instancji (inną kwestią jest, że nietrafnie naruszenie przepisów postępowania skarżąca utożsamia z niesłusznym, według niej, uznaniem winy skazanego). W tym stanie rzeczy wypada przyjąć, że kasacja jest swego rodzaju kontynuacją apelacji, a w istocie powtarza podniesione w tej skardze zarzuty, dążąc do poddania kontroli wyroku Sądu *meriti*, tym razem przez Sąd Najwyższy, co w postępowaniu kasacyjnym nie jest dopuszczalne. Także uzasadnienie zarzutów nie pozostawia wątpliwości, że obrońca, ignorując wymogi stawiane kasacji, skupiła się na kwestionowaniu procedowania i wyroku Sądu Okręgowego. Tytułem przykładu można przytoczyć takie sformułowania, jak: „wszelkie zaś wątpliwości (...) należy rozstrzygać na korzyść oskarżonego, nie zaś, jak to uczynił Sąd, na jego niekorzyść”, „Sąd nie ocenił materiału dowodowego w sposób prawidłowy”, czy „sprawstwo kolejnych zarzucanych czynów przypisano M. P. na zasadzie analogii”. Najwyraźniej skarżąca nie dostrzegła, że w wielu orzeczeniach Sąd Najwyższy wyjaśniał, iż nie jest funkcją kontroli kasacyjnej kolejne, powielające kontrolę apelacyjną, rozpoznawanie zarzutów stawianych pod pozorem kasacji orzeczeniu sądu pierwszej instancji. Z samej istoty kasacji wynika przecież, że w ramach jej rozpoznania nie jest dopuszczalne dokonywanie przez Sąd Najwyższy ponownej oceny dowodów, czy też poprawności dokonanych ustaleń faktycznych. Niezależnie od tego wypada zauważyć, że kasacja zbędnie mnoży zarzuty, w poszczególnych punktach wskazując na naruszenie tych samych przepisów postępowania, np. we wszystkich punktach naruszenie art. 7 k.p.k., jak też

kilkakrotnie na naruszenie art. 2 § 2 k.p.k., czy art. 5 § 1 i 2 k.p.k. Inną kwestią jest niewłaściwe wskazywanie jako naruszonych przepisów określających ogólną zasadę postępowania (wspomnianego art. 2 § 2, art. 4 k.p.k.).

Dla pełniejszego wykazania, iż kasacja podnosi zagadnienia, które były już przedstawione w apelacji można odnotować, że kwestia wiarygodności świadka B. P. (zarzut z pkt 1. kasacji), chociaż nie została wyeksponowana w żadnym z zarzutów apelacji, była podniesiona w jej uzasadnieniu, łącznie z przedstawieniem faktów mających przekonywać o pozostawaniu tego świadka w konflikcie z M. P. Z kolei o nieustaleniu numerów IP urządzeń elektronicznych, którymi posługiwali się sprawcy przy dokonaniu przedmiotowych przestępstw, w kontekście logowania się skazanego na giełdach transportowych oraz korzystania z określonych adresów poczty internetowej (zarzut z pkt 2. kasacji), była mowa w zarzucie ujętym w pkt 3. apelacji, zaś naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów i dokonanie oceny dowolnej zebranego materiału dowodowego (wspomniany zarzut z pkt 1. oraz nader ogólne zarzuty z pkt 4. i 5. kasacji; w pkt 2. i 3. porzeczano na wskazaniu jako naruszonego art. 7 k.p.k., w żaden sposób nie nawiązując do jego treści) sygnalizowano w pkt 2. apelacji. W tym miejscu należy podkreślić, że zarzut naruszenia przepisu art. 7 k.p.k. może być stawiany wyrokowi sądu odwoławczego tylko wtedy, gdy sąd ten prowadził własne postępowanie dowodowe, względnie zmieniając wyrok sądu pierwszej instancji, odmiennie ocenił przeprowadzone przez ten sąd dowody. W niniejszej sprawie żadna z tych sytuacji, w odniesieniu do M. P., nie miała jednak miejsca.

O rozstrzyganiu wątpliwości na niekorzyść skazanego (zarzuty z pkt 2-4 kasacji), skarżąca, nieco inaczej ujmując zagadnienie, wspominała w zarzucie 4. apelacji. Nowością, w porównaniu do apelacji, jest wyeksponowanie w kasacji poglądu o naruszeniu w toku postępowania ogólnych zasad procesowych (wspomniano, że nie jest to postąpienie prawidłowe), jak też wzmiankowanie o oddalaniu wniosków dowodach oraz nieuwzględnianiu informacji o dowodach zgłaszanych przez skazanego (wypada przyjąć, że skarżąca sygnalizuje w takim wypadku brak inicjatywy dowodowej sądu). Jest oczywiste, że ten ostatni zarzut odnosi się do procedowania Sądu I instancji, bowiem chociaż Sąd odwoławczy podjął decyzję o oddaleniu wniosków dowodowych skazanego, to z uzasadnienia

kasacji wynika, że skarżąca ma na myśli inne wnioski dowodowe, rozstrzygnięte przez Sąd Okręgowy.

Jest charakterystyczne, że w kasacji nie pojawił się zarzut naruszenia przez Sąd Apelacyjny przepisów wprost odnoszących się do postępowania odwoławczego, zwłaszcza art. 433 § 2, bądź art. 457 § 3 k.p.k. Pozwala to przyjąć, przy uwzględnieniu, że również w uzasadnieniu skargi brak jest zastrzeżeń w tym względzie, iż skarżąca nie przeczy, że Sąd odwoławczy rozważył wszystkie zarzuty wskazane w apelacji, jak też w sposób należyty wytłumaczył powody wydanego przez siebie rozstrzygnięcia. Istotnie, lektura uzasadnienia zaskarżonego wyroku prowadzi do wniosku, że Sąd II instancji w sposób prawidłowy odniósł się do zarzutów apelacji, rozważając przytoczone na ich poparcie argumenty. Odnotował m.in., że zeznania B. P. nie były jedynym dowodem świadczącym o winie M. P. i wskazał na inne liczne dowody uzasadniające przypisanie mu przestępstw. Zarazem Sąd Apelacyjny nie był bezkrytyczny w odniesieniu do kontrolowanego wyroku, czego przejawem jest jego częściowe uchylenie w odniesieniu do M. P. i częściowe uniewinnienie jednego ze współoskarżonych.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy w trybie art. 535 § 3 k.p.k. oddalił kasację jako oczywiście bezzasadną. To rozstrzygnięcie skutkowało, zgodnie z art. 636 § 1 i 637a k.p.k., obciążeniem skazanego przypadającymi na niego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego, w tym nieuiszczoną opłatą od kasacji (art. 527 § 2 k.p.k.).

Wobec zgłoszenia przez obrońcę wniosku o zasądzenie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, zgodnie z art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. – Prawo o advokaturze (tj. Dz. U. z 2016 r., poz. 1999 ze zm.), zasądzono od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy wspomniane koszty, przy czym wysokość należnej kwoty określono według stawki ustalonej w § 17 ust. 3 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2016 r., poz. 1714), podwyższając ją, zgodnie z § 4 ust. 3 tego rozporządzenia, o kwotę podatku od towarów i usług.

r.g.